

In deze alweer tweede editie van Wintertaal brengt Wintertaling advocaten en notaris u graag op de hoogte van interessante ontwikkelingen en uitspraken in de rechtsgebieden waarin zij actief is.

In de afgelopen periode heeft Wintertaling advocaten en notaris zich goed in de markt gezet en hebben wij nieuwe medewerkers mogen verwelkomen. Zij stellen zich graag aan u voor op pagina 5.

Voor door Wintertaling advocaten en notaris georganiseerde workshops kunt u terecht op www.wintertaling.nl.

Wintertaling advocaten en notaris hoopt dat u deze Wintertaal met plezier zult lezen.

Financieringsvoorbehoud een gebruikelijk beding?

door mr. W.O. Groustra

Regelmatig duikt in de jurisprudentie de vraag op of een koop kan worden ontbonden als blijkt dat de financiering niet kan worden verkregen. Als een financieringsvoorbehoud is gemaakt, dan dient zo'n situatie te worden beoordeeld aan de hand van de betreffende getroffen regeling. Er zijn echter rechtbanken die particulieren hier in belangrijke mate in tegemoet blijken te komen, andere rechtbanken zijn weer strenger.

De Rechtbank Alkmaar oordeelde op 10 oktober 2000 dat het financieringsvoorbehoud zo algemeen en tegelijkertijd zo belangrijk is, dat het afzien van een dergelijk voorbehoud alleen kan worden aangenomen als ondubbelzinnig is vastgelegd dat zulks is overeengekomen. Deze coulance wordt echter in de rechtspraak niet algemeen gevolgd. Bijvoorbeeld: in een recente uitspraak oordeelt de Rechtbank Zutphen op 18 januari 2006: een financieringsvoorbehoud is niet een gebruikelijk bestendig beding dat als

zodanig geacht kan worden stilzwijgend in de overeenkomst te zijn opgenomen.

Uit diverse andere uitspraken blijkt dat een wel opgenomen financieringsvoorbehoud ruim moet worden uitgelegd. Dat de kopers de financiering niet rond konden krijgen omdat zij uit elkaar gingen, vond de Rechtbank Alkmaar in haar vonnis van 9 januari 2003 voldoende om van de koop te mogen afzien.

Conclusie: de beoordeling van een al dan niet expliciet overeengekomen financieringsclausule hangt sterk af van de feitelijke situatie; een beroep op een financieringsclausule heeft redelijk snel kans van slagen. De interpretatie van de situatie hangt ook nog eens sterk af van de ter plaatse geldende gebruiken c.q. de beoordeling door de betreffende rechtbank. Om die reden kan het interessant zijn om aan de hand van de verschenen jurisprudentie te 'shoppen' naar de meest gunstige rechtbank.

Afgebroken onderhandelingen

door mr. W.O. Groustra

Zoals bekend kunnen onderhandelingen al zover zijn gevorderd dat de onderhandelingen niet zo maar meer mogen worden afgebroken. Worden onderhandelingen dan toch afgebroken, dan kan dat leiden tot forse schadevergoedingen en zelfs tot de verplichting om onder dreiging van dwangsommen door te onderhandelen.

Tot nu toe lag in de jurisprudentie bij het afbreken van onderhandelingen het accent op volledige schadevergoeding. Als het afbreken ongeoorloofd werd bevonden, dan kreeg de gedupeerde volledige schadevergoeding: alle gemaakte kosten maar ook vergoeding van de volledige winst die zou zijn gerealiseerd als de overeenkomst wel was gesloten (het positief contractsbelang). Dat was een alles of

vervolg pagina 2

In deze Wintertaal

1

Financieringsvoorbehoud een gebruikelijk beding?

Afgebroken onderhandelingen

2

Te hard rijden op kosten van de werkgever?!

Volledige proceskostenvergoeding in IE-procedures

3

Woonruimte voor studenten: uitbreiding mogelijkheid tot beëindiging van de huur

4

Hoofdbreken bij de mondeling gesloten koopovereenkomst particuliere woning

Verkrijging van een monumentenpand en vrijstelling overdrachtsbelasting

5

Consumentenrente en/of handelsrente

Mogen wij aan u voorstellen

6

Ziekte door eigen schuld & sanctie

Kijk voor de digitale versie op www.wintertaling.nl

niets benadering: of de onderhandelingen waren terecht afgebroken en dan was er geen enkele vergoeding of ze waren onterecht afgebroken en was er aanspraak op volledige schadevergoeding. De laatste tijd zijn er echter steeds meer uitspraken waar een tussenweg wordt bewandeld (in het jargon: 'de tweede fase van onderhandelen'). Dan wordt bij afgebroken onderhandelingen niet de volledige schade inclusief gedeelde winst vergoed maar slechts de kosten (het zgn negatief contractsbelang).

Het interessante daarvan is dat de drempel voor een dergelijke vergoeding natuurlijk lager ligt dan de volledige schadevergoeding inclusief gedeelde winst. In de praktijk zal het derhalve wat makkelijker zijn om in geval van afgebroken onderhandelingen een vergoeding te eisen.

Het beste blijft natuurlijk om dit soort vergoedingen te regelen in een (voor)overeenkomst of 'letter of intent'. Wintertaling wil u bij het opstellen en begeleiden daarvan graag van dienst zijn.

Te hard rijden op kosten van de werkgever?!

door mr. S.M.Q. Janson

Het Hof Den Haag heeft op 12 mei jongstleden beslist dat een werkgever bekeuringen voor (snelheids) overtredingen die een werknemer tijdens de uitvoering van zijn werkzaamheden in een auto van de zaak krijgt opgelegd, niet op de werknemer mag verhalen. Volgens het Hof wordt er in het verkeer gemakkelijk even iets te hard gereden en kan het voorkomen dat de verkeerssituatie vereist dat men over een korte afstand iets te hard rijdt. Slechts indien de verkeersboetes een gevolg zijn van opzet of bewuste roekeloosheid van de werknemer, mag de werkgever de boetes wel op de werknemer verhalen. Bij een overschrijding van de maximumsnelheid tot 10 kilometer per uur zal in zijn algemeenheid geen sprake zijn van opzet of bewuste roekeloosheid aan de zijde van de werknemer. Indien echter de maximumsnelheid met meer dan 10 kilometer per uur wordt overschreden, dan is in beginsel wel sprake van opzet of bewuste roekeloosheid.

Voormelde uitspraak is echter niet van toepassing indien een werknemer tijdens werktijd met zijn eigen auto een verkeersboete krijgt opgelegd. Reden hiervoor is gelegen in het feit dat het artikel waaronder de aansprakelijkheid wordt gevat, artikel 7:661 BW, ziet op aansprakelijkheid voor schade die een werknemer in de uitoefening van zijn taak, aan werkgever dan wel derden toebrengt. Dit artikel ziet derhalve niet op de schade van de werknemer zelf. Indien een werknemer met een eigen auto tijdens de uitvoering van zijn werkzaamheden een verkeersovertreding begaat, dan zal hij met een beroep op het goed werkgeverschap van artikel 7:611 BW, de verkeersboete op zijn werkgever moeten trachten te verhalen. In de praktijk zal een werknemer dat niet zo snel doen.

Van belang is verder nog dat het niet mogelijk is om in de arbeidsovereenkomst ten nadele van de werknemer af te wijken waar het het verhaal van de verkeersboetes op de werknemer betreft. Pas wanneer er sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid kan hiervan worden afgeweken en kan de verkeersovertreding op de werknemer worden verhaald. Wanneer echter sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid, is niet altijd duidelijk. Wel is sinds de uitspraak van het Hof duidelijk dat een snelheidsovertreding tot 10 kilometer niet als opzettelijk of bewust roekeloos wordt beschouwd en daarboven wel. U kunt in uw individuele arbeidsovereenkomsten of in het arbeidsovereenkomstenreglement hierover een regeling opnemen. Wij adviseren u daar graag bij.

Volledige proceskostenvergoeding in IE-procedures

door mr. W.O. Groustra

Per 29 april 2006 geldt materieel een EG-richtlijn die voorschrijft dat in IE zaken – handelsnamen, merken, auteursrecht, et cetera – niet het te doen gebruikelijke forfaitaire systeem van een proceskostenvergoeding geldt, maar dient een redelijke vergoeding te worden toegekend. Bij de forfaitaire vergoeding wordt een genormeerd bedrag per proceshandeling toegekend, ongeacht de tijdsbesteding. Bij ingewikkelde zaken dekt een dergelijke proceskostenvergoeding maar slechts

ten dele de daadwerkelijk gemaakte kosten. In IE zaken wordt op verzoek een hogere vergoeding toegekend.

In een uitspraak van 8 augustus 2006 van de rechtbank Den Haag vorderde de eisende partij een proceskostenveroordeling van 25.000 euro. Helaas voor de eisende partij werd zijn eis afgewezen. De rechter vond echter die gevorderde proceskostenveroordeling als zodanig wel redelijk:

“In het verkeer

wordt gemakkelijk even

iets te hard gereden”

de rechter wees die kosten dan ook aan de gedaagde toe ook al was dat bedrag hoger dan wat de gedaagde had gevorderd!

De eisende partij kreeg dus in dit geval de kous op zijn kop. Deze uitspraak toont wel aan dat de kostenveroordeling in IE zaken een factor is om rekening mee te houden! En dat dat gunstig of juist heel nadelig kan uitpakken is ook wel duidelijk.

De regeling van een verruimde proceskosten-

vergoeding is vooralsnog beperkt tot IE zaken. Het valt niet goed uit te leggen waarom een dergelijke vergoeding wel in IE zaken maar niet in 'gewone' civiele zaken kan worden toegepast. Het is daarom te verwachten dat de rechtspraak zal opschuiven. Met name indien de wederpartij niet te goeder trouw handelt, zou het mogelijk kunnen zijn om een hogere dan de forfaitaire kostenvergoeding te vorderen.

“De kostenveroordeling in IE-zaken is een factor om rekening mee te houden”

Woonruimte voor studenten: uitbreiding mogelijkheid tot beëindiging van de huur

door mr. S. van Sluis

Per 15 juli jongstleden is door een wetwijziging de opzeggingsgrond voor de verhuurder 'dringend eigen gebruik' verruimd. Hierdoor wordt onder het dringend nodig hebben voor eigen gebruik nu ook begrepen het dringend nodig hebben van een studentenwoning om deze woning aan een student te kunnen verhuren. De gebruiksduur van een studentenwoning wordt hierdoor gekoppeld aan de studieduur om zo het tekort aan studentenhuising terug te dringen alsmede de doorstroming van ex-studenten naar de reguliere woningmarkt te bevorderen.

Om gebruik te kunnen maken van deze aanvulling van de opzeggingsgrond 'dringend eigen gebruik' dient de verhuurder een aantal extra bepalingen in de huurovereenkomst op te nemen. Zo moet in de huurovereenkomst een bepaling worden opgenomen waarin wordt bepaald dat de woonruimte bestemd is voor studenten en dat na het eindigen van de huurovereenkomst de woonruimte wederom door een student in gebruik zal worden genomen. In de wet is opgenomen wie onder het begrip 'student' vallen. Op verzoek van de verhuurder dient de huurder een bewijs van inschrijving aan een onderwijsinstelling over te leggen. Indien de huurder hiermee in gebreke blijft, dan wordt de vordering tot beëindiging van de huur toegewezen. De huurder is verplicht gehoor te geven aan een dergelijk verzoek van de verhuurder. De verhuurder daarentegen heeft de bevoegdheid om de huurder om het bewijs van inschrijving te vragen, maar hoeft dit niet jaarlijks te doen om zijn recht te behouden.

Indien sprake is van medehuur (conform de wet) hoeft slechts één van beide huurders een bewijs van inschrijving te kunnen overleggen, dat hoeft niet de hoofdhuurder te zijn.

Anders dan bij andere beëindigingsgronden voor de verhuurder, zal de rechter bij deze beëindigingsmogelijkheid geen rekening houden met de vraag of de huurder na beëindiging van de huurovereenkomst andere passende woonruimte zal kunnen verkrijgen. Immers, de huurder van voor studenten bestemde woonruimte weet reeds bij het aangaan van de huurovereenkomst waar hij aan toe is.

Bij de uitbreiding van de opzeggingsgrond 'dringend nodig hebben voor eigen gebruik' wordt tevens bepaald dat na beëindiging van de huurovereenkomst de woonruimte wederom aan een student dient te worden verhuurd. Mocht achteraf blijken dat de verhuurder de woonruimte niet opnieuw aan een student heeft verhuurd, dan kan de oorspronkelijke huurovereenkomst niet meer worden hersteld, maar heeft de ontruimde huurder wel recht op schadevergoeding.

De uitbreiding van de opzeggingsgrond 'dringend nodig hebben voor eigen gebruik' geldt voor alle verhuurders, dus ook voor professionele verhuurders.

De wetwijziging is direct in werking getreden en geldt derhalve tevens voor bestaande huurovereenkomsten, zij het dat deze wel aan de wettelijke eisen van het (nieuwe) artikel 7:274 lid 4 BW dienen te voldoen. Verhuurders kunnen huurders waarbij de huurovereenkomst nog niet voldoet aan deze vereisten 'een redelijk aanbod' doen om nog tijdens de lopende huurovereenkomst gebruik te kunnen maken van deze uitgebreide opzeggingsgrond. Van geval tot geval moet worden beoordeeld of daadwerkelijk sprake is van een redelijk aanbod.

“De gebruiksduur van een studentenwoning wordt gekoppeld aan de studieduur”

Hoofdbreken bij de mondeling gesloten koopovereenkomst particuliere woning

door mr. W.O. Groustra

Zoals bekend geldt voor de koop door een particulier van een voor bewoning bestemde woning het schriftelijkheidsvereiste; een mondeling gesloten koop is bij die categorie huizen nietig. Tegelijkertijd wordt steeds duidelijker dat een mondeling bereikte overeenstemming nog steeds van betekenis kan zijn.

De rechtbank in Zutphen veroordeelde op 22 november 2005 de verkoper op straffe van een dwangsom er aan mee te werken dat een mondeling bereikte overeenstemming schriftelijk werd vastgelegd. Overigens was de verkoper de moeder en de koper één van haar kinderen, dus heel veel vreugde zal die uitspraak niet in de familie hebben gebracht.

Recent zijn van de rechtbank Haarlem twee uitspraken gepubliceerd waaruit blijkt dat zelfs binnen één rechtbank deze problematiek door de verschillende rechters anders wordt beoordeeld. Het ging in beide gevallen om mondeling bereikte overeenstemming waarbij de verkoper zich op het laatste moment terugtrok (ongetwijfeld vanwege een beter bod). De verkoper beriep zich er op dat

nog geen schriftelijke koop was gesloten en hij daarom aan een ander mocht verkopen.

De ene rechter oordeelt op 6 juni 2006 dat het schriftelijkheidsvereiste is bedoeld voor de bescherming van de koper. De verkoper zou zich daarom op het ontbreken van een schriftelijke koopakte niet kunnen beroepen en is aan de mondelinge overeenstemming gebonden. De rechtbank vindt echter de gestelde overeenstemming bij gebreke aan een schriftelijk stuk te onduidelijk en wijst daarom de vordering van de koper in spe af.

De andere Haarlemse rechter oordeelde op 24 mei 2006 iets genuanceerder en oordeelt dat het schriftelijkheidsvereiste ook ter bescherming van de verkoper dient. Die rechter laat het door de koper gelegde beslag op de woning in stand om zo partijen in staat te stellen met behoud van hun posities, de zaak direct aan de Hoge Raad voor te leggen. Voorlopig is er echter een onduidelijke situatie en is het niet nakomen van mondelinge overeenstemming een hachelijke zaak!

Wegens de verkrijging van in Nederland gelegen onroerende zaken is in beginsel 6% overdrachtsbelasting verschuldigd. De Wet op belastingen van rechtsverkeer kent echter een aantal gevallen waarin een beroep op vrijstelling van overdrachtsbelasting mogelijk is.

Eén van die gevallen betreft de verkrijging van een monument. Voor de toepasselijkheid van deze vrijstelling moet zijn voldaan aan de volgende twee voorwaarden:

- 1 De verkregen onroerende zaak moet bestaan uit een monument in de zin van de Monumentenwet 1988. Dit is alleen het geval indien de betreffende onroerende zaak is ingeschreven in het daartoe bestemde register van beschermde monumenten, als bedoeld in de Monumentenwet.
- 2 De verkrijger moet zijn een rechtspersoon (bijvoorbeeld een B.V. of een stichting) welke naar het oordeel van de Minister van Financiën hoofdzakelijk de instandhouding van monumenten in de zin van de Monumentenwet ten doel heeft.

De beoordeling of een rechtspersoon als zodanig kwalificeert, komt toe aan de Belastingdienst te Den Bosch. Daartoe dient een verzoek tot rangschikking als zogenaamd "monumentenlichaam" te worden gedaan.

Het komt in de praktijk wel voor dat een monumentenlichaam reeds tot verwerving van een onroerende zaak overgaat, welke op dat moment nog niet is ingeschreven in het register van beschermde monumenten. Formeel is dan een beroep op vrijstelling overdrachtsbelasting niet mogelijk. Bij resolutie is echter goedgekeurd dat heffing van overdrachtsbelasting alsnog achterwege kan blijven, mits is voldaan aan de overige voorwaarden voor vrijstelling én (onder andere) de onroerende zaak binnen drie jaar na de verkrijging is ingeschreven in bedoeld register.

Wat nu indien de omgekeerde situatie zich voordoet, te weten dat een officieel geregistreerd monument wordt verkregen, doch de verkrijger op dat moment nog niet is gerangschikt als monumentlichaam. Is dan ook vrijstelling van overdrachtsbelasting mogelijk, mits binnen bepaalde tijd na de verkrijging de verkrijger als monumentlichaam is gerangschikt?

Het antwoord luidt ontkennend: de Rechtbank Breda heeft onlangs geoordeeld dat in een dergelijke situatie geen vrijstelling mogelijk is (waarbij overigens aangetekend dient te worden dat in casu de verkrijger het verzoek tot rangschikking pas geruime tijd ná de verkrijging had ingediend).

Het is dus van belang om bij verkrijging van een monument goed na te gaan of aan alle formele vereisten voor een geslaagd beroep op vrijstelling overdrachtsbelasting is of zal kunnen worden voldaan.

Door mr. J.D. van der Beek

4

Verkrijging van een monumentenpand en vrijstelling overdrachtsbelasting

Consumentenrente en/of handelsrente

door mr. S.M.Q. Janson

Met ingang van 1 december 2002 is in Nederland naast de wettelijke rente, de zogenaamde wettelijke handelsrente ingevoerd. Aangezien voor de handelsrente een aanzienlijk hoger percentage geldt dan de wettelijke rente, namelijk een percentage van thans 9,25 %, is het zeer de moeite waard om te bekijken wanneer de handelsrente kan worden toegepast.

Handelsrente

Om handelsrente te mogen berekenen moet sprake zijn van een zogeheten handelsovereenkomst: "de overeenkomst om baat die één of meer van de partijen verplicht om iets te geven of te doen en die tot stand is gekomen tussen één of meer natuurlijke personen die handelen in de uitoefening van een beroep of bedrijf of rechtspersonen".

Twee onderdelen zijn daarbij van belang. Allereerst moet het gaan om de levering van goederen of diensten om baat. En vervolgens moet de overeenkomst gesloten zijn tussen professionele partijen. Overeenkomsten met consumenten of betalingen bij wijze van schadeloosstelling vallen niet onder de definitie. De vraag of handelsrente kan worden toegepast op huurovereenkomsten van bedrijfsruimte is een interessante maar nog niet eenduidig door de rechtspraak beantwoorde vraag. In artikel 6:119a BW staat vanaf wanneer de

handelsrente verschuldigd is. Indien in de overeenkomst een betalingstermijn is opgenomen is de handelsrente voor het eerst verschuldigd met ingang van de dag volgend op de dag die is overeengekomen als de uiterste dag van betaling. Indien geen fatale betalingstermijn is overeengekomen dan is de handelsrente voor het eerst verschuldigd dertig dagen nadat de schuldenaar de factuur heeft ontvangen dan wel de prestatie is ontvangen, dan wel de schuldenaar de ontvangen prestatie heeft gecontroleerd.

Consumentenrente

Voor consumentenrente geldt sinds 1 januari 2004 een percentage van 4 %. Deze rente is verschuldigd op het moment dat de schuldenaar met de betaling van een geldsom in verzuim is.

Contractuele rente

Partijen mogen onderling een hoger bedrag dan de wettelijke rente bedingen. Een dergelijk hoger rentepercentage kan worden vastgelegd in een overeenkomst maar kan ook worden vastgelegd in de algemene voorwaarden. In huurovereenkomsten wordt bijvoorbeeld regelmatig 1% contractuele rente overeengekomen, maar 2% en hoger wordt ook geoorloofd geacht. Voor kredietverstrekkers gelden overigens stringentere limieten.

vervolg achterpagina

Mogen wij aan u voorstellen:

Marije Aghina-Nelis is in 2000 afgestudeerd in notarieel recht aan de Universiteit Utrecht. Na een prachtige rondreis door India en een stage bij een notariskantoor in Amsterdam, is zij aan het werk gegaan als kandidaat-notaris bij Hermans & Schuttevaer/Notarispraktijk Hagen in Vleuten. Zij is daar voornamelijk werkzaam geweest in het personen- en familierecht en onroerend goedrecht. In januari 2005 heeft zij de notariële beroepsopleiding afgerond.

Sinds mei 2006 is Marije werkzaam bij ons kantoor. De nadruk van haar werkzaamheden ligt op het personen- en familierecht en het onroerend goedrecht.

Marije houdt van mooie reizen maken naar verre landen maar ook naar het heerlijke Italië, ze speelt hockey en zeilt graag op de Kagerplassen.

Sabijn Kool heeft aan de Universiteit van Amsterdam gestudeerd waarbij de nadruk heeft gelegen op het Familie- en Jeugdrecht alsmede het (Jeugd)strafrecht.

Tijdens haar studie heeft ze gewerkt bij de Kinder- en Jongerenrechtswinkel in Amsterdam om vervolgens na haar studie enkele maanden Zuid Amerika te verkennen. Begin 2000 is zij gestart in de advocatuur. Hier heeft zij zich gespecialiseerd in het Familie- en Jeugdrecht. Zij adviseert en begeleidt cliënten bij echtscheidingen, verdelingen, alimentatiezaken, gezag en omgangskwesties, erkenning en ontkenning vaderschap alsmede andere familie-rechterlijke vraagstukken. Tevens is zij voorstander van mediation en treedt zij waar mogelijk als bemiddelaar bij echtscheidingen en omgangskwesties op. Sabijn is aangesloten bij de Vereniging voor Familierecht Advocaten en Scheidingsbemiddelaars (VFAS). Sinds augustus 2006 is zij werkzaam bij Wintertaling.

Naast een voorliefde voor de stad Amsterdam en een belangrijk sociaal leven houdt zij van reizen, met een voorkeur voor skiën en duiken.

Colofon

Wintertaal is een uitgave van

WINTERTALING
advocaten & notaris

Adres

Wintertaling
Gebouw Officia
De Boelelaan 7
1083 HJ Amsterdam
www.wintertaling.nl

Postadres

Postbus 7919
1008 AC Amsterdam
Tel. +31 (0)20 330 59 58
Fax advocatuur
+31 (0)20 330 59 57
Fax notariaat
+31 (0)20 301 88 70

Vormgeving:

Ronde Hoeken - *geven vorm*

Conclusie

Uit het voorgaande blijkt dat het van belang is om te bepalen welke wettelijke rente er van toepassing is: de consumentenrente of de handelsrente. Van groot belang in dat kader is of er sprake is van een handelsovereenkomst. Blijkens de literatuur en de jurisprudentie is in de praktijk

niet altijd eenvoudig vast te stellen welke soort wettelijke rente in rekening mag worden gebracht. Gezien het grote verschil tussen de hoogte van de consumentenrente en de handelsrente is het echter zeker de moeite waard om u hierin te verdiepen en indien mogelijk de wettelijke handelsrente toe te passen.

Ziekte door eigen schuld & sanctie

door *mr. C.M. Lenstra*

U heeft in de krant kunnen lezen over de zieke werknemer die op zijn loon werd gekort omdat de ziekte hem kon worden verweten. Hoe zit dat precies?

De commotie betrof een uitspraak van het Gerechtshof Arnhem van 27 juni 2006. De volledige uitspraak kunt u nalezen op onze website www.wintertaling.nl/nieuwsbrief/artikelen.

Een vrachtwagenchauffeur is arbeidsongeschikt geraakt door zaalvoetballen. Zijn risico op blessures was vanwege eerdere blessures vergroot, op grond waarvan zijn werkgever hem diverse malen heeft afgeraden om nog langer te zaalvoetballen. Zijn werkgever heeft hem daarbij herhaaldelijk gewezen op mogelijke (financiële) consequenties, zoals korting, ingeval van een hernieuwde arbeidsongeschiktheid veroorzaakt door zaalvoetballen.

In de betreffende CAO is bepaald dat in geval van arbeidsongeschiktheid een suppletie op het loon wordt betaald, tenzij die arbeidsongeschiktheid is veroorzaakt door eigen schuld of toedoen van de werknemer.

Nadat de werknemer opnieuw arbeidsongeschikt raakte door, inderdaad: zaalvoetbal, vond de werkgever het welletjes: de werkgever betaalt wel de wettelijk verplichte 70% van het loon gedurende de arbeidsongeschiktheid, maar de aanvulling tot 100% (de loonsuppletie), weigert de werkgever te betalen. De werkgever stelt dat de arbeidsongeschiktheid is veroorzaakt door toedoen van werknemer, nu hij is blijven zaalvoetballen en zodoende diverse waarschuwingen in de wind heeft geslagen zodat de werknemer geen recht heeft op de suppletie.

De kantonrechter wijst eerst de vordering van de werknemer toe. De werkgever gaat in hoger beroep en het Gerechtshof Arnhem stelt de werkgever in

het gelijk: de arbeidsongeschiktheid is door toedoen van werknemer veroorzaakt en op grond van de CAO is de suppletie niet verschuldigd.

Wat leert dit arrest?

Aanvullingen, bonussen of toeslagen kunnen bij ziekte in principe worden ingehouden mits de bevoegdheid daartoe in een CAO of individuele arbeidsovereenkomst is vastgelegd.

De uitoefening van een dergelijke bevoegdheid zal echter kritisch worden getoetst. De uitspraak van het gerechtshof heeft immers een storm van kritische geluiden opgeroepen. Maar de wet biedt de werkgever wel degelijk een dergelijke bevoegdheid en de uitspraak van het gerechtshof lijkt dan ook geen eendagsvlieg.

De uitspraak roept praktische vragen op. Hoe moet je het begrip 'toedoen' interpreteren? Kan de werkgever een dergelijke sanctie bij elke sportbeoefening toepassen of alleen bij uitgesproken risicovolle sporten? Wat zijn risicovolle sporten? Geldt dat ook voor geoefende sporters? Betreft deze bevoegdheid ook andere risicoverhogende omstandigheden als bijvoorbeeld roken? Waar ligt de grens?

In het geval van het Hof was er wel een heel summier regeling en het Hof was in die casus in zekere mate welwillend. Het verdient aanbeveling een dergelijke regeling veel scherper te formuleren. Daarbij moet met name aandacht worden besteed aan de vraag wanneer de sanctie kan worden toegepast: is dat alleen door toedoen van de werknemer, of ook bij nalaten en wanneer is sprake van eigen schuld of toedoen?

Wintertaling is u bij de formulering van deze bepalingen, alsmede bij geschillen omtrent de uitleg daarvan, graag van dienst.